

РЕШЕНИЕ

№ 915

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 25.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **11174** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1, вр.чл.76б., ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. А., гражданин на К. д`И., срещу решение № 56-ОК/21.09.2018г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което не е допусната последващата молба на жалбоподателя до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно като необосновано и постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Нарушена била нормата на чл.12, ал.1 от АПК за осигуряване откритост, достоверност и пълнота на информацията в административното производство. К. А. не бил информиран, а това било задължение на административния орган (АО), какви следвало да бъдат писмените доказателства, които представил. Независимо от неизпълнението на това си задължение, АО оценил доказателствата като недостатъчни, а процесуалното му поведение като „злоупотреба с бежанското право“. АО счел, че доказателствата са общоизвестни, но не ги разгледал в тяхната същност, което било съществено нарушение на чл.35 от АПК. Независимо какви били доказателствата, то трябвало да бъдат разгледани в същинско производство. Предварителното разглеждане от интервюиращия орган (ИО) на последващи молби за закрила имало за цел само да установи дали са спазени изискванията на чл.13, ал.2, т.4 от ЗУБ, а не ИО да издава решения, в които да оценява

представяните обстоятелства, тъй като било предмет на същинско производство. В съдебно заседание, пълномощникът на жалбоподателя, адв. Р., заявява, че АО не преценил основния факт – медицинското свидетелство за психически разстройства на К., което поставяло лицето в уязвимо положение съгласно §1, т.17 от ДР на ЗУБ. Това било ново доказателство. АО не обсъдил ситуацията в страната на произход и промяната в нея.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ, чрез юрисконсулт М., представя писмен отговор. Твърди, че в молбата на лицето не се съдържат никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Преценката за това ЗУБ предоставял на интервюиращия орган. В оспореното решение се съдържал подробен анализ на всичко заявено в молбата.

СГП не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало с молба на К. А. от 11.09.2018г. до ДАБ (л.21). В нея се молителят твърди наличието на нови обстоятелства. На първо място – документи за неговата „силно уязвима ситуация като страдащ от постравматично стресово разстройство вследствие на преживени травми в страната му на произход“. На второ място – трайната му интеграция след петгодишен престой в България, където имал изградени социални връзки, работна практика и бил градивна част от обществото. На трето място – влошеното положение в страната му на произход.

Към молбата е приложено медицинско свидетелство от 18.05.2018г. (л.23). Според него лицето страда от постравматично стресово разстройство и трябва да му бъдат осигурени сигурна среда, грижи и подкрепа. В амбулаторен лист от същата дата (л.24) се казва, че лицето споделило за хронични проблеми със съня, напрегнатост, кошмари, неспособност да си представи бъдещето, да мечтае и планира. Бил оформен депресивен синдром с натрапчиви спомени от травматичен характер. Несигурността, в която живеел пациентът, допълнително задълбочавало страданието му.

Към молбата е приложена и справка за страната на кандидата (л.25-26), изготвена от „Център за правна помощ – глас в България“. Справката обаче е актуална към октомври 2017г. В нея се посочват случаи на безнаказаност на престъпността, избирателно правосъдие, епизодични въоръжени конфликти при спорове за земя, насилие над жени и деца.

В решението си ИО е приел, че молбата е последваща по смисъла на §.1, т.6 от ДР на ЗУБ, като предходното производство е приключило с отказ за предоставяне на закрила.

По преписката е приложена (л.61) от 2013г., протокол за проведено интервю (л.57 и сл.) и решение на ДАБ от 2014г. за прекратяване на това производство (л.54) поради неизпълнение от страна на лицето на задълженията му в производството. След жалба за лицето, това решение е потвърдено от АССГ (решение от 30.03.2015г. по адм.д. № 12351, л.50 и сл.). Решението на АССГ не е обжалвано пред ВАС.

К. А. е подал нова молба за закрила (л.48) от 10.06.2016г. В новото производство е проведено интервю (л.43 и сл.). На него е заявил, че не е имал

проблеми с въорезани групировки и с полицията. Заявява, че бил арестуван и бит от армията, които искали да знаят къде е брат му. Заплашили, че ще го убият. След това той се преместил в друг квартал на същия град – А.. Брат му се свързал с него и му казал да се напусне страната защото за него било опасно. После се преместил в [населено място]. Там брат му дошъл да го види и да му даде пари. Веднъж се върнал в квартала си А., но един войник му казал, че там за него е опасно. Няма проблеми с армията, тъй като правел всичко възможно да ги избегне.

Като е обсъдил тази бежанска история, ДАБ е постановил отказ от закрила с решение 10035:19.05.2017г. (л.38 и сл.). Същото е потвърдено с решение на АССГ (л.35 и сл.) по адм.д.№ 6310/2017г., което е потвърдено от ВАС с решение по адм.д.№ 11881/2017г. (л.33-34).

Като е обсъдил описаните по-горе факти и обстоятелства, ИО е постановил оспореното решение (л.16-18). Посочил е, че от представените медицински документи не става ясно откога датира заболяването и какви са причините за него. Счел е, че интеграцията на молителя в българското общество е ирелевантна за предоставянето на исканата закрила. Отбелязал е, че справка е отпреди ВАС да вземе цитираното по-горе решение за отказ по предишната молба на К.. В обобщение е приел, че лицето „не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход.“

В съдебното производство е приложена нова справка за страната (л.78 и сл.), актуална към февруари 2019г. Според нея през 2018г. страната се радва на относителна стабилност, липса на армейски бунтове, за разлика от 2017г., напредък, макар и ограничен, в борбата с безнаказаността; нов, по-добър закон за печата; заследване на престъпления около изборите през 2011г.. Споменават се и случаи на насилие над жени, генитално осакатяване на жени и детски бракове.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 15.10.2018г. Жалбата е подадена до съда чрез административния орган още на следващия ден, тоест - в срока по чл.84, ал.1 от ЗУБ, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалване на административния акт. Поради това същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът не открива нарушения на административнопроизводствените правила, каквито се твърдят в жалбата. Оспореното решение е издадено от компетентен орган, П. Л., определен със заповед (л.19) на председателя на ДАБ по чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ.

Конкретно за твърденията в жалбата за нарушаване на чл.12, ал.1 от АПК, съдът намира, че такива не са налице. От текста на молбата става ясно, че писалото я лице е било много добре запознато с процедурата, включително като е цитирало относимите правни норми по ЗУБ, касаещи предоставянето на хуманитарен статут и разглеждането по същество на последващите молби за международна закрила. Това личи и от набора представени към молбата нови документи и отнасянето им към съответните основания за закрила. Следва да се отбележи също, че лицето е било информирано за правата си в производството в двете предишни производства. Затова законодателят в раздела за последващи за молби не е предвидил задължение на органа за даване още веднъж на указания и упътвания към кандидата. В случая ответникът не е нарушил осигуряването на откритост и достоверност. Относно

пълнотата на информацията в административното производство – това изискване, тъй като молбата е именно последваща по смисъла на ЗУБ, трябва да се отнася не до преразглеждане на цялата бежанска история, а само до новите твърдения. В решението се открива, че именно те са обсъдени, като така, обратно на изложеното в жалбата, не е нарушен чл.35 от АПК. Конкретно по твърдението, че писмените доказателства не били достатъчни и това следвало да бъде указано на молителя – съгласно чл.63а, ал.2 от ЗУБ, „чужденецът е длъжен да представи всички доказателства в подкрепа на молбата си“. За това си задължение молителят също е бил информиран в предишните производства. Отделно от това – ако той разполагаше с такива писмени доказателства, същите можеше и следваше да бъдат представени в съдебното производство.

Оплакването в жалбата, че ИО само следвало да установи дали са спазени изискванията на чл.13, ал.2, т.4 от ЗУБ, а не да издава решения, в които да оценява предстваните обстоятелства, тъй като било предмет на производство по същество, също е неоснователно. В цитираната норма е казано, че производство не се образува когато кандидатът в молбата си не сочи „никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.“ Тоест, от значение е не само дали се сочат или не нови обстоятелства, а това, ако има такива, то те да са с посоченото значение. Това означава, че ИО следва да направи преценка дали е налице такова значение. Да се приеме обратното би означавало, че стига към молбата да са представени някакви, каквито и да било доказателства за нови обстоятелства, ИО не следва да ги цени откъм конкретно значение, а производство по последващата молба да се образува винаги, стига към молбата да има някакви твърдения, колкото и неотнормирани да са те. Това очевидно обезсмисля предварителната преценка, отсяването по посочената норма, което не е смисълът на на това производство.

Относно преценката на медицинското свидетелство – действително, както е посочено и в оспореното решение, няма данни в самия документ нито откога лицето страда от заболяването, нито какви са причините за него. Освен това твърденията на К. в снетата анамнеза за репресии и физическо малтретиране, не кореспондират с изложената от него бежанска история в интервюта по предишните две производства.

Следва да се отбележи също, че, съдейки по последната справка, обстановката в страната на произход на жалбоподателя се подобрява. Посочени са и някои уязвими групи (жени, деца), но жалбоподателят не попада сред тях.

С оглед изложеното по-горе, съдът намира, че правилно административният орган е преценил, че молбата е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1 от ЗУБ и следва да се отхвърли. Оспореният административен акт е законосъобразен и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.85, ал.3 от ЗУБ и чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на К. А., гражданин на К. д`И., срещу решение № 56-ОК/21.09.2018г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което не е допусната

последващата молба на жалбоподателя до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ и е окончателно.

СЪДИЯ: